

om det, jeg har talt for. I en førtiltrædelsesstrategi, når forhandlingerne er startet, vil temaet om »opt-in« med deltagelse i ministerrådsmøder og anden form for fleksibilitet – fru Charlotte Antonsen var inde på en lang række elementer – være naturlige elementer, som efter min opfattelse netop er indeholdt i det, der står i dagsordenen om »den stærkest mulige tilknytning«.

Så siger udenrigsministeren, at det kan være et spørgsmål – nu tager jeg den positive version af det – om timing, hvornår der skal spilles ud med det her. Der er jo ingen her, der har noget som helst ønske om at spille med de lande, som ønsker at få lavet et udskilningsforløb, før forhandlingerne starter. Vi vil slet ikke være med til at støtte de lande, der ønsker et udskilningsforløb. Det er ikke det, vi taler for; men det mener jeg ikke behøver at betyde, at man skal have berøringsangst over for en sådan diskussion.

I det øjeblik ansøgerlandene fra Central- og Østeuropa er i en sikker position – altså når vi kan sige, at Danmark har vundet med hensyn til, hvordan den forhandling skal være, og at der skal være en ægte samtidighed – så er jeg da sikker på, at sådan nogle indvendinger er helt ude af banen fra deres side. Der er ingen logiske argumenter for at antage, at de så skulle være negative eller bange for at finde muligheder, overhovedet ikke. Det er den kobling af ægte samtidighed og så den fleksibilitet, der ligger her, der i hvert fald er det afgørende for mig. Og i den sammenhæng benytter jeg så lejligheden til at sige tak for de mange indlæg, der har støttet det. Det synes jeg har været meget nyttigt for debatten.

Så sagde hr. Kent Kirk foruden det, jeg har omtalt, som en god beskrivelse af de baltiske lande: Jamen de er jo ikke engang så store som Storlondon. Og det tror jeg faktisk er en god beskrivelse, for at vi kan også kan få tiltro til, at det er en kamp, vi skal og kan vinde, for at få dem med i første runde.

Og som jeg sagde før på SF's vegne, er det et af de steder, hvor der klart bliver brug for at bide sig ganske fast i bordkanten under forhandlingerne. Jeg tror ikke, det kommer til at gå let, jeg tror det ikke, men jeg synes, det er helt afgørende, at det sker, og det er selvfølgelig en overordnet politisk betragtning, der ligger her.

Må jeg så sige til fru Annette Just, der ikke kunne se, hvad vi ville med dagsordenen: Det har jeg nu lidt svært ved at forstå, for det er vel ikke så ringe, at vi fastslår ønsker om ægte sam-

tidighed, og det er vel det, vi gør i den første pind – det er i hvert fald tankegangen i det – og at vi fastslår, at man skal skabe stærkest mulig tilknytning i perioden før medlemskab, samt at der også henvises til DUPI-rapporten. Det er da ikke så lidt.

Så kan man sige: Jamen det har mange sagt før. Ja, o.k., men det er da i hvert fald første gang, Folketinget siger det, og det er det afgørende for mig.

Jeg lagde mærke til, at hr. Keld Albrechtsen helt modsat mente, at der stod noget meget vidtløftigt i dagsordenen. Begge dele kan jo i hvert fald ikke være rigtigt; enten står der ingenting, eller også er det meget vidtløftigt.

Men til hr. Keld Albrechtsen må jeg sige – med den lidt muntre betragtning om, at hr. Keld Albrechtsen var tilhænger af de første to en halv linje, og det er jeg meget glad for, at han er – men når vi så ikke kan komme længere ned i dagsordenen, er det jo, fordi hr. Keld Albrechtsen ikke vil acceptere eller ikke vil se, at nøglen til at nedbryde efterkrigstidens politiske og økonomiske og sociale skel er EU's udvidelse. Der er jo ikke andre nøgler – og det kan man så sige enten med begejstring eller uden begejstring. Men det er jo dér, det kniber med Enhedslistens argumentation, for Enhedslisten kan ikke anvise nogen anden nøgle til, hvordan man kan fjerne disse skel.

Så siger hr. Keld Albrechtsen, har jeg forstået, at det bliver galt, at udvidelsen bliver »noget frygteligt noget« både for dem, der kommer ind i det, og for dem, der ikke kommer ind, for de lades tilbage. Det er lidt svært at forene de to frygtelige scenarier, men jeg er sikker på, at min analyse af hr. Keld Albrechtsens argumentation er helt rigtig: Det er frygteligt at komme ind, og det er frygteligt ikke at komme ind.

Jeg når til, at der ikke er meget logik i hr. Keld Albrechtsens argumentation, og det kommer af det, der var min første konklusion, som jeg selv gjorde det klart, lige da Muren var faldet: Hvem kan løse den opgave? Det kan EU og ingen andre. Den konklusion vil hr. Keld Albrechtsen ikke drage, koste hvad det vil.

Så kun til sidst til hr. Kristian Thulesen Dahl, som ikke mente, der var meget nyt at sige i den her debat: Dertil vil jeg kun sige, at jeg ikke synes, der var meget nyt i hr. Kristian Thulesen Dahls indlæg, men det var også, fordi det slet ikke handlede om forespørgslens tema, nemlig om udvidelsen.